DINA ZOLDNERE

◆ LAIKA ČŪSKAS PAVĒLNIECE ◆

KAUSS

821.174-31
Zo 330

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vāka noformējumam izmantotas fotogrāfijas no
algolonline/depositphotos.com
marcoramerini/depositphotos.com
I_gOrZh/depositphotos.com
TroschaMad/depositphotos.com

Dinas Zoldneres ilustrācijas

Dina Zoldnere
LAIKA ČŪSKAS PAVĒLNIECE
III daļa
KAUSS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsone*
Redaktore *Anda Ogriņa*
Korektores *Andžela Berķe*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4313.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Dina Zoldnere, 2024
© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-732-2

DĀRZS

Laikam vakars, nodomāja Doroteja, attapusies maigas mākslīgās gaismas apspīdētā dārzā. Apgaismojums bija tik tīkams acij, apkārtne tik skaista, ka viņa nespēja noticēt, vai maz atrodas realitātē.

Varbūt jau esmu paradīzē? – izjoņoja cauri smadzenēm.

Šaušalīgais priekšmets rokās bija pazudis. Vismaz tas labi! Bija licies, ka Kauss ir gatavs izsūkt no viņas visu dzīvības sulu. Vēl mirklis kopā ar to, un Doroteja būtu pagalam. Bet kur Kauss viņu aizrāvis? Atjēgusies no straujā lēciena, meitene vērās apkārt.

Zaļuma bija tik daudz! Apkārtne burtiski slīka ziedošu krūmu un puķu jūrā. Stādījumi atgādināja mākslinieciski veidotu pušķi, kurā harmoniski savienots gan augstums, gan ziedu un lapu krāsas. Gar platākiem ceļiem rindojās slaikas palmas ar krāšņiem lapu vainagiem galotnēs. Un ēkas! Vienkāršas, lakoniskas būves ar lieliem stikla logiem rotāja oriģinālas un sarežģītas detaļas. It kā būtu apvienots gan modernais, gan senatnes stils, radot absolūti negaidītus risinājumus. Šeit bija gan kolonnas, gan arkas, gan fantastisku būtņu skulptūras, gan kariatīdes un atlanti. Neraugoties uz formu daudzveidību, viss bija tik meistarīgi saskaņots,

ka varēja vien pabrīnīties par arhitektu prasmi. Ēku sakāpinātās ekstravagances dēļ acis neapzināti sāka meklēt, vai kaut kur te nebūs izkārtne *HOLLYWOOD*.

Ceļš, uz kura stāvēja Doroteja, veda tilta virzienā. Iekārts elegantos balstos, tilts graciozi un viegli kā lente stiepās pāri platam, akmens krastos iesprostotam kanālam. Tālāk varēja saskatīt vēl vienu kanālu un citus tiltus. Dārzu ieskautā pilsēta šķita bezgalīgi plaša, tai neredzēja ne gala, ne malas. Cik tālu tvēra skatiens, uz abām pusēm stiepās bulvāri un ielas, bet vēl tālāk varēja nojaust greznu vairākstāvu ēku ietvertus laukumus. Debesīs tiecās dažādu formu un lielumu torņi, māju jumti un kupoli mirdzēja, sarkana metāla apjumti.

Līdz Dorotejas ausīm atplūda tekoša ūdens skaņa. Izklausījās pēc daudziem maziem strautiņiem, kas, pārvarēdami krāces un čalodami, steidzas uz kanālu. Visas nereālās un pasakainās izrādes kulmināciju radīja apgaismojums. Simtiem mazu gaismas punktiņu kā zvaigznītes lidinājās gaisā, veidodami dažādus rakstus un Dorotejai nesaprotamus simbolus. No iekšpuses izgaismotie koki un krūmi meta fantastiskas un negaidītas ēnas. Katru īpatnējo arhitektūras detaļu apgaismoja krāsaina lampa, kas mainīja stiprumu, dzisa un atkal iedegās. Akmens tēli šķita atdzīvojušies, tie it kā kustējās un pārveidojās. Ielu un celiņu lampioni rindojās cits aiz cita, veidodami gaismas tīmekļus, bet tiltu balstu augšupvērstie prožektori meta gaismas starus debesīs.

Kur es esmu nokļuvusi? – prātoja Doroteja, apmulsumā nezināma, uz ko lai skatās, ko lai izbauda. Kas

šī ir par vietu? Tādas pēdas viņai zināmā pagātnē nebija atstājis neviens laikmets, neviena civilizācija.

Pēkšņi spēji kā nopūta viss izdzisa, skaņas aprāvās, iestājās pilnīgs klusums un tumsa. Vien īstās zvaigznes un mēness blāvi apspīdēja mistisko dārzu. Atmosfēra uzreiz mainījās, it kā teātra izrādei būtu norautas dekorācijas, atsedzot dziļas, nesaprotamas un bīstamas aizkulises. Bet tās bija mirklīgas, pāri slīdošas sajūtas, jo Dorotejas acis piesaistīja gari, tumši stāvi. Tie uzradās sazin no kurienes un, drudžainas bezvārdu panikas pārņemti, skrēja visos virzienos. Bija skaidrs, ka noticis kaut kas ārkārtējs. *Gluži kā manā dzīvē,* – domāja Doroteja. Viņu skāra neskaidra nojauta, doma, kas negribēja raisīties. Meiteni pārņēma skumjas. Kaut kas viņā bija mainījies, tikai Doroteja vēl nesaprata vai negribēja saprast, tieši kas.

Negaidīti viņai blakus kā no zemes izauga meitene. Acumirkli abas pārsteigti skatījās acīs viena otrai. Meitenes galvā šķita aizzibam domu miljoni, acis izmisīgi taustīja Dorotejas seju. Pēkšņi meitene satvēra viņas plaukstu un, iespiedusi tajā kaut kādu priekšmetu, skrēja pie kanāla. Svešiniece iemetās ūdenī un sāka sparīgi peldēt. Doroteja atskatījās, lai redzētu, kurp meitene peld. Izrādījās, viņa stāv vien pāris soļu no metrus trīs, varbūt četrus, augstas sienas, kas mēness gaismā mirdz blāvi sarkanīga, bet kanāls cauri arkas velvei iziet ārpus sienas. Meitene peldēja uz velves pusi, un Doroteja dažas reizes vēl saskatīja viņas galvu pazibam virs ūdens. Kā pēc burvja mājiena viss atkal ieslēdzās, sāka mirgot, griezties un skanēt, ieraudams

Doroteju atpakaļ pasakā. Vai meitene paspēja nokļūt tur, kur vēlējās, tā arī palika Dorotejai nezināms. Šķita, ka viņa no kāda bēg. Taču bēgt no šejienes Dorotejai šķita neiespējami! Kurš gan gribētu mukt prom no tik skaistas vietas?

Reizē ar gaismu un skaņu gaisā uzradās vairāki nelieli, helikopteriem līdzīgi lidaparāti. Tie lidoja pilnīgi bez trokšņa un ātri pārslīdēja pāri sienai. Nošķirušies divās komandās, lidaparāti sāka patrulēt gar sienu. Doroteja redzēja garas gaismas strēles taustām apkārtni aiz sienas, bet nebija skaidrs, vai tiem izdevies meiteni atrast. Drīz lidaparāti pazuda no redzeslauka.

Pie viņas nāca kāda sieviete ar laipnu skatienu un nedaudz līdzjūtīgu smaidu. Doroteja instinktīvi sakļāva plaukstu ap meitenes doto priekšmetu, bet kur lai to liek? Nojauta vēstīja, ka nebūtu labi atdot priekšmetu smaidīgajai dāmai un arī atstāt pie sevis to nevajadzētu. Aizlikusi roku aiz muguras, Doroteja sataustīja zarus un iegrūda priekšmetu tuvākajā krūmā. *Ja nu kas, nebūs grūti to atkal atrast te pie sienas un velves*, viņa sprieda. Pienākusi sieviete klusi kaut ko sacīja; Dorotejai tas atgādināja plāna zīda auduma šalkas. Valoda plūda, veidodama tekstu, skaistu, bet pilnīgi nesaprotamu. Dorotejai ienāca prātā, ka cilvēks nevar izbaudīt valodu, nevar dzirdēt tās savdabīgo ritmu, ja zina vārdu nozīmi, toties nu viņa klausījās svešajā valodā kā klusā mūzikā. Sieviete pamāja ar galvu, kā sapratusi problēmu, un sniedza Dorotejai mazu, dzirdes aparātam līdzīgu ierīci, norādīdama, lai viņa to ievieto ausī. Arī sievietei pašai ausī bija līdzīga ierīce.

Kad Doroteja to ielika, viņa ar žestiem aicināja meiteni runāt.

Kuru valodu izvēlēties? – domāja Doroteja.

Nezinot ne vietu, ne laiku, bija grūti paredzēt, kuru valodu šejienieši varētu prast. Beidzot izšķīrusies par senāko, ko zināja, par grieķu, meitene pateica dažus savstarpēji nesaistītus teikumus, nemaz necerēdama uz rezultātu, bet sievietes reakcija liecināja, ka viņa teikto sapratusi.

– Nebaidies, – viņa laipni sacīja, – tās bija tikai nelielas tehniskas problēmas, kas jau novērstas. Nekas slikts nav noticis.

Dorotejai tas acumirklī tika pārtulkots svešādā, tomēr saprotamā grieķu valodā. Tādas ierīces pagātnē nevarēja būt! Meitene jutās šokēta. Laikam viņas sejas izteiksme bija tik muļķīga un izbrīnīta, ka sieviete klusi iesmējās.

– Vari nedaudz pastaigāt pa dārzu, kamēr es sameklēšu citas meitenes, – viņa teica, – bet ej centra virzienā! Kad tiksi līdz tiltam, tevi tur sagaidīs un parādīs tavu mājokli. Un neuztraucies, mēs par tevi parūpēsimies, – viņa piebilda. Doroteja par atbildi tikai pamāja ar galvu.

Parūpēsies par mani, – viņa nodomāja, – *tas jau izklausās pēc nepatikšanām. Vajadzētu taisīties no šejienes projām!*

Savu misiju Doroteja bija paveikusi. Kauss no viņas laika bija aizvākts un atgādāts... Jā, bet uz kurieni? Vai šī ir Kausa dzimšanas vieta? Varbūt šejienes ļaudis to izgatavojuši? Ar ko gan šī vieta un laiks ir tik svarīgs,

ja Kauss viņu atvedis tieši šurp? Doroteja ar svaigu skatu pavērās uz visām pusēm, bet galvā neuzplaiksnīja neviena puslīdz sakarīga versija, kas spētu sasaistīt redzamo ar kaut ko viņai zināmu.

Pēkšņi meitenes domas diametrāli mainījās, no sajūsmas pārsviezdamās uz nepatiku. Nelabums sagrieza kuņģi un žņaudza pakrūti, viss šeit šķita pārāk skaists un samākslots, pārāk lielā kontrastā ar viņas iekšējām izjūtām. Beidzot patiesība, kas labu laiku bija klauvējusi pie meitenes apziņas, ielauzās smadzenēs. Doroteja vairs nejuta savu pavedienu. Lai cik izmisīgi centās tam pieķerties, pavediens bija zudis. Viņas karstākā vēlme bija piepildījusies, tikai citādi, nekā cerēts. Pavediens bija pārtrūcis, atstādams viņu vienu bez Sīriusa svešā pasaulē un nezināmā laikā. Atskārsmei kā lavīna gāzās līdzi arī bailes, Doroteja vairs nejutās pasargāta. Pavediena – viņas drošības garanta, mūžīgā rezerves varianta, kas īstu briesmu brīžos vienmēr paglāba un aizgādāja mājās un kā dēļ viņa nekad nebija baidījusies riskēt, – vairs nebija. Doroteja jutās kā zaudējusi pamatu zem kājām, kas vēl pirms mirkļa šķita neiespējami. Nu viņa bija tāda pati kā citi – neaizsargāta un pakļauta briesmām. Tomēr vēl ļaunāk meiteni nomāca doma, ka viņa un Sīriuss ir šķirti. Bija gandrīz neiespējami aptvert, ka viņa nekad netiks atpakaļ pie mīļotā. Monsegīras kalns atausa atmiņā visā spilgtumā. Nāves briesmas varēja sajust brīdī, kad viņa vēl atradās lielajā torņa zālē; jau toreiz visu aptvēra pelēka nolemtība. Sīriuss ies bojā uz kalna, un viņa nespēs to novērst. Doroteja vairs nezināja, kā rīkoties, kur palicis viņas

dvēseles spēks, nesatricināmā ticība, ka viņa un Sīriuss, neraugoties uz šķēršļiem, reiz atkal tiksies un paliks kopā. Vai tiešām viss bija zudis reizē ar pavedienu? Izmisums smēlās mutē kā ūdens, tas aizpildīja plaušas un smacēja, neļaudams elpot. Nē! Doroteja centās saņemties. Viņa taču joprojām juta visu apkārtējo lietu strāvojumu, tātad joprojām varēja to izmantot, lai atgrieztos. Nedrīkstēja padoties, nedrīkstēja baidīties! Līdztekus izmisumam Dorotejas domas neatlaidīgi nomāca arī kas cits. Lidaparāti, mākslīgā gaisma, attīstītas tehnoloģijas – kas šī bija par pagātni? Domas plēsa galvu vai pušu: kurp lai viņa dodas, kam lai pajautā? Vai viņa varēja šeit uz kādu paļauties? Nu tie vairs nebija parasti jautājumi, no tiem bija atkarīga viņas izdzīvošana. Vajadzēja nomierināties, pagaidām darīt, kā likts, un tad jau redzēs. Galvenais – nekrist panikā un saglabāt veselo saprātu.